

De receptie

- Lynn, fluisterde Renee, we hebben hier niets te zoeken.

Alsof ze het niet gehoord had, bleef Lynn naar de oplichtende cijfers boven de lift kijken.

- Dadelijk pakken ze ons op.

- Aha, daar is hij al, zei Lynn.

- Ik ga niet mee.

- Middag, zei Lynn vriendelijk tegen de man die uit de lift stapte. Je wilt niet naar boven? vroeg ze aan Renee.

- Oké, zei Renee, je hebt bewezen dat je ongehinderd door een willekeurig kantoor kunt lopen, als het bedrijf maar groot genoeg is. Zullen we dan nu weer gaan?

- Boven, zei Lynn, is het vast heel gezellig.

- Ik ben er niet nieuwsgierig naar.

De liftdeur schoof dicht. Lynn haalde haar schouders op en draaide zich om. Twee vrouwelijke collega's kwamen net aanlopen.

- Is de lift niet goed? vroeg de oudste van de twee.

- Ik heb me bedacht, zei Lynn. Die vergadering kan wel even wachten. Kom, Renee, we gaan eerst wat drinken, voordat we de overname bespreken.

Lynn knikte naar de twee dames en liep met kordate passen naar de uitgang. Renee volgde haar op veilige afstand.

Eenmaal buiten bekeek Lynn het hoge gebouw alsof ze overwoog het te kopen.

- Wat mij nog het meest verbaast, zei Renee, is dat niemand bij de balie vroeg wat we daar kwamen doen.

- Ze kunnen onmogelijk elke werknemer van gezicht kennen, zei Lynn, terwijl ze naar een bekende aan de overkant van de boulevard wuifde.

- Nee, dat zal wel niet. Wie is die man?

- Die woonde vroeger naast ons. Hij ziet er nog precies hetzelfde uit.

- Na al die jaren?

- Ik kwam hem gisteren tegen.

De man zette zijn handen om zijn mond en riep:

- Derde keer trakteren!

- Dat is goed, riep Lynn terug. Doe mij maar een pilsje!

Hij lachte, wuifde haar opmerking van zich af en liep door.

- Vriendelijke man, zei Renee.

- Hij heeft vroeger mijn broer een keer door de heg getrokken. Had hij wel verdiend, hoor. Maar het gaf een boel schrammen.

- Dat verwondert me niets. Leefde je vader toen nog?

- Jawel. Hij heeft de zaak geregeld.

- Hoe dan?

- Met de heggenschaar.

- Ik wil niet eens weten, zei Renee, of het waar is. Gaat dit zo de hele dag door?

- Dat is hard nodig, zei Lynn. De relatie met grote vriend heeft je karakter aangetast. Je was al bijna geen Renee meer, maar een doorsnee muts, die de hele dag kwijlend naar haar vriend zat te glazen.

- Dat is niet waar, zei Renee gepikeerd. Ik kwijlde niks. Ik probeerde hem alleen maar uit.

- Je had hem nooit uit de verpakking moeten halen. Zag je hem op het strand staan, met die verreijkjer om z'n nek? Zo liep er vroeger ook eentje bij ons in de buurt rond, in een blauwe overall.

- Met een radio aan z'n oor?

- Hadden jullie er ook zo een?

- Volgens mij heeft elke stad er wel een. Aardige lui, trouwens. Doen geen vlieg kwaad.

- Net als je ex-vriend. Al is die wel in staat om een vlieg dood te vervelen.

Lynn keek nog eens langs het gebouw omhoog.

- Nee, zei ze, ik koop het maar niet. Er zit rot in het beton.

Renee knikte instemmend.

- Zullen we gaan?

- Als het per se moet, zei Lynn.

Ze wandelden verder langs de hoge gebouwen aan de brede boulevard. Bij het volgende kantoor deed Lynn alsof ze ook daar naar binnen wilde. Renee hielp haar met een zetje.

- Hé, niet zo agressief! riep Lynn.

- Het zou hier wel lukken, denk ik.

- Natuurlijk lukt het hier. Als ze niet met pasjes werken, kun je in elk groot kantoor ongestraft uren door de gangen dwalen. Of in de bedrijfskantine gaan zitten, natuurlijk.

- En daar eten, toch?

- Als je er maar op gekleed bent. Een zwerver komt niet verder dan de ingang.

- Nou, gekleed zijn we.

- Vervelende receptie. Als ik ergens een hekel aan heb, dan is het wel aan een receptie.

- Hij is een studiegenoot van je.

- Een voormalig studiegenoot. Aardige kerel, daar niet van, maar hij trekt het verkeerde volk aan. De laatste keer dat ik hem ontmoette, hing een troep ouwelijke dames om hem heen.

Renee glimlachte.

- Ik moest even aan een troep kraaien denken, toen je dat zei.

- Daar lijkt het wel op. Ik weet niet wat dat is met pianisten. Ze hoeven maar een paar noten te spelen, of de hele zaal ruikt al naar de 4711.

- Is het een groot talent?

- Jazeker. Hij is de enige pianist die ik ken, die zijn linkerhand zo goed ontwikkeld heeft, dat hij onder het spelen met rechts een bierpul leeg kan drinken.

- Je bent weer aan het liegen.

- Ik oefen mijn fantasie. Ik ben een kunstenaar, toevallig.

- Ja, allemaal best. Wat is ook alweer het adres?

Ze bleven staan. Lynn zocht in haar tasje naar de uitnodiging.

- Ik vind het wel fideel van je, zei ze, dat je met me mee wilde gaan.

- Vanmiddag heb ik toch niets bijzonders te doen, zei Renee. Kun je 'm niet vinden?

- Nee. Wat vreemd. Ik zou toch zweren dat ik hem in mijn tasje... Afijn, ik weet waar het is. Het nummer weet ik niet, maar ik loop er zo naar toe. Het is de achterzaal van het witte café. We moeten dadelijk linksaf en dan nog zo'n vijfhonderd meter lopen.

- Nog zo'n vijfhonderd meter? zei Renee verbaasd. Dan hadden we net zo goed de auto kunnen nemen.

- Ja, zei Lynn, die je vervolgens een kilometer verderop neer mag zetten. Het is daar alleen parkeren voor vergunninghouders.

- Nou, dan moet het maar.

- Ik loop graag, zei Lynn.

- Ik ook, maar niet op hoge hakken.

- Het is helaas een nogal formeel gedoe.

- Zoals jij je studiegenoot omschrijft, komt hij niet formeel over.

- Zijn gasten stellen er prijs op. Hier linksaf, Renee.

- Wij zijn z'n gasten en van mij mag hij zijn receptie in een tuinbroek houden.

- De loge komt ook nog.

- Pardon? zei Renee. Welke loge?

- De broeders.

- Paters?

- Nee, zei Lynn, vrijmetselaars.

Renee zei even niets. Ze staarde voor zich uit.

- Vrijmetselaars, herhaalde Lynn.

- Ik dacht al zoiets verstaan te hebben.

- Onze leermeester heeft hem weten te strikken en nu hoort hij ook bij die club.

- En jij niet?

- Alleen mannen worden toegelaten.

- Vrijmetselaars... Ik wist niet dat die echt bestonden. Je verzint het toch niet, hè?

- Nee, dit niet. Steek hier even over.

Ze wachtten tot de straat vrij was en liepen toen naar de overkant. Daar wees Lynn naar een zijstraat.

- We lopen daar door, dat is korter.

- Mij best. Dus... ze bestaan echt, vrijmetselaars?

- Wist je dat niet?

- Nee, ik had geen idee. Een beetje mysterieuze club, is het niet?

- Och, een soort Rotary, maar dan voor intellectuelen en kunstenaars. In de Rotary vind je hoofdzakelijk ondernemers en andere welvarende lui, zoals chirurgen en zo. Maar het kan variëren. Onder politici tref je ook vrijmetselaars aan, dus het zijn niet allemaal intellectuelen.

- Zijn we er al? Ik krijg pijn in m'n enkels.

- Een klein stukje nog. Misschien zijn we te laat en laten ze ons niet meer binnen. Dan heb ik tenminste een smoes.

- Voor een receptie kun je niet te laat komen, Lynn. Een receptie is een doorlopende voorstelling.

- O ja, dat vergat ik. In dat geval zijn we verloren.

- Zo erg is het niet.

- Jawel. Ik word voorgesteld aan de gehele broederschap, aan de familie, aan alle ouwelijke tantes en met een beetje pech wil het voltallige personeel mij ook nog de hand schudden.

- Waarom zouden ze? Ze kennen je niet eens.

- Nu fantaseerde ik.

- Je weet er wel veel van.

- Van het personeel?

- Van de broeders.

- Kwestie van ongegeneerd meeluisteren en brutaalweg uithoren.

- Niet van brutaalweg een gebouw binnengaan?

- Ik zou niet weten waar die lui kantoor houden. Nu hier naar rechts, de hoek om.

- En we zijn er, zei Renee. Dat witte café aan de overkant van het plein?

- Precies. Maar ik denk dat we aan de achterkant naar binnen moeten. Ik zie daar trouwens al een parelsnoer lopen in een nertsmantel.

Renee volgde de bewegingen van een grote vrouw die statig aan de zijde van een kleinere man richting het café stevende. Even later verdween het stel aan de achterzijde.

- Zie je? zei Lynn. We gaan ook maar eens die kant op.

- Ik ben wel nieuwsgierig.

- Ik niet.

Vijf minuten later liepen de vriendinnen in een opperbest humeur over het plein terug naar het appartement van Lynn.

- Maar, zei Renee, je had wel naar binnen gekund.

- Nee, zei Lynn beslist, dat kan niet. Zonder uitnodiging kun je niet naar binnen. Die jongeman was heel duidelijk. Hij deed ook maar z'n werk.

- Ik vond het wel dom van hem, dat hij niet even binnen ging informeren.

- Daar kon hij niet aan beginnen, dat heb jij ook gehoord. Een plichtsgetrouw mens. Zo zouden ze allemaal moeten zijn. Ik ben hem buitengewoon dankbaar.

- Als je hem gewoon voorbij was gelopen, had hij er niets tegen ondernomen, dat weet ik zeker. Hij keek al zo benauwd naar je.

- We zijn wel net op tijd weg, zei Lynn. Ze hielden vooraan in de zijstraat stil. Bij het café verscheen een gezelschap van mannen op leeftijd. Een van hen had een lange, witte baard.

- Je leermeester? vroeg Renee.

Lynn knikte.

- Kom, zei ze, we lopen verder.
 - Dus dat, zei Renee, die nog even bleef staan, zijn nou vrijmetselaars...
 - Ja. Loop eens door, voordat ze je in de gaten krijgen. Die lui kunnen gedachten lezen, hoor.
 - Gaat ie weer lekker met je fantasie?
 - Waarom, dacht jij, raad ik zo vaak je gedachten?
 - Nee, zei Renee, ik breng mijn gedachten over naar jou. Zonder mijn sterke geest sta jij machteloos.
- Lynn legde een hand op haar schouder.
- De kuur heeft in ieder geval geholpen.
 - Hoezo, kuur? vroeg Renee.
 - Je bent weer terug, beste vriendin. En die lauwe muts, die zo graag aan de voeten van haar grote vriend lag, is goddank verdwenen.
 - Die muts is er nooit geweest.
 - Dat denk jij. In feite, zei Lynn met een tevreden gezicht, heb ik je leven gered.
 - Wat?!
 - Niets te danken. Wij vrijmetselaars...
 - Leuk geprobeerd, vriendin.
 - Zeg, zou ik het verleerd zijn, denk je? vroeg Lynn.
 - Geen idee waar je het nu weer over hebt.
 - Nou, ik mocht niet naar binnen, terwijl ik daar wel moest zijn. Maar waar ik niet hoefde te zijn, in dat kantoor, kon ik gewoon doorlopen.
 - Ik weet wel waarom, zei Renee.
 - Ja? Waarom dan?
 - Jij bent alleen maar welkom, als ze je niet kennen.
- Lynn schoot in de lach.
- Je kunt ook te scherp zijn, vriendin.
 - Dat is niet mijn schuld, zei Renee. Het is jouw kuur.